

CINC VIDES I MITJA

MONÒLEG

Jose Rico (Seva)

1ª vida

Giulio Romano, 'Sàtira' (cap a 1530).

Vaig néixer princesa, però sent molt jove em van fer reina, i amb tots aquests atributs no vaig tindre mai ocasió de veure el meu cos nu. Ja des de menuda em van posar damunt un camisó que tenia un trau baix del melic, amb la condició que no me l'havia de llevar mai, sota pena de condemnar-me per a tota la vida.

Jo era molt recatada i devota, complia i feia complir rigorosament tot el que la Santa Mare Església Catòlica Apostòlica i Romana manava, no podia ser d'una altra manera, així que no m'ho llevava ni per anar al servei.

Quan alguna dama de companyia entrava a la meva alcova, jo veia que quan se n'anava es tapava el nas; igual passava quan em visitava algun sentinella ben plantat.

Un dia no vaig poder vèncer la meva curiositat i li vaig preguntar a la meua dama de confiança:

-Què passa que tots els que entren a la meua habitació ixen tapant-se el nas?

-Majestat si vol que li siga sincera li ho diré: És que vostè fa una pudor que et cagues i el motiu és que des que va venir al món no ha pres un bany i menys encara s'ha tret de sobre

este camisó amb trau, així que ja em dirà, vostè no ho nota perquè el seu nas no ha olorat una altra cosa, però els del seu entorn sí.

-Doncs jo no puc fer altra cosa, no em puc llevar el camisó, he de ser la primera a donar exemple; ¿Què diria aquest de la cara-cremada? M'excomunicaria i la meua ànima estaria donant voltes per sempre a l'infern.

Quan vaig tenir 18 anys va venir a visitar-me un cosí meu, i com se sap, com més cosins més endins, i va passar el que havia de passar.

A l'assabentar-se el de la cara-cremada, va dir molt alterat:

-Això no pot seguir així, us heu de casar, perquè la dona del Cèsar no ha de ser honrada sinó semblar-ho.

Ell sabia per què ho feia: en fer-nos socis ell tindria més poder. Jo era una mocosa i el cosí un pa amb oli, i d'esta manera l'únic que tallaria abadejo seria ell, i així va ser.

Ens van casar i jo observava que el meu cosí mai es tapava el nas com feien els altres, després vaig saber que tenia un defecte en la respiració, i és que era incapaç de percebre olors.

D'esta manera ell em muntava i jo li muntava, era una disbauxa amb tant-munta-munta-tant. En el seu escut heràldic va posar "munta-tant", en homenatge a les vegades que em muntava.

Vam tenir sis fills i això que sempre duia el camisó posat, a què jo cada dia odiava més, però a veure qui era capaç de treure-se'l per molt reina que una era; és que si no, venia el de la cara cremada i a la foguera, i la meua ànima estaria donant voltes per sempre a l'infern, i això no era pla.

I és per això que me'n vaig anar a l'altre món amb el camisó del trau baix del melic posat. Això sí, odiant-lo. Però posat.

2ª vida

En la meua altra vida em vaig veure casada amb un cavaller del rei. Teníem el nostre castell, la nostra guàrdia, moltíssims criats i molts vassalls, tots estaven baix del meu domini.

Però jo encara duia posat el camisó.

No em vaig passar per la pedra a sentinelles i criats! Ara, això sí!, amb el camisó posat i amb la seguretat que ningú se'n podia anar de la llengua, perquè sabien que tenia uns porcs que havien de menjar i si algun se'n passava podia ser un mos especial per a ells.

Mentrestant el meu marit, quan no era pels moros era pels creuats, mai estava en casa. No és que m'avorrira, perquè tenia a on escollir, però necessitava fer festes per figurar i que m'admiraren, i no estava ben vist que ell en la guerra i jo fent festes, encara que tenia el mateix problema de l'altra vida: el camisó i el conegut olor.

Un dia li vaig explicar el problema que tenia a la meua donzella de confiança, i com el poble pla és savi em va donar la solució: em va dir que ningú tenia per què assabentar-se que em llevava el camisó, i que ella s'encarregaria de que fes olor com una rosa.

A l'endemà em va fer entrar en una habitació en la qual hi havia una banyera plena d'aigua calenta, que jo sobre ser la propietària desconeixia.

Després de molt insistir va aconseguir que em llevava el camisó, em va ficar dins i va estar mig matí amb una pedra tosca levant-me tot el que tenia acumulat de l'altra vida i de la d'ara.

Després de deixar-me com una patena de neta em va posar damunt d'una taula. I com era d'estes que tenen la llengua molt llarga i la faldilla molt curta (encara que ella no en portava) em va fer un repàs d'aquells de no et meneges (però sense camisó); jo em vaig quedar aquell dia disposada per rebre a mig exèrcit si calia, doncs no feia olor a rosa sinó a jardí sencer i així van anar passant els dies.

Cada dia ella em deixava com a nova i disposada a carregar amb tots.

Però ella, la molt bruixa, què bé s'ho passava! Això sí: em va prometre que quan jo estirés la pota, ella s'encarregaria de que m'enterraren sense el camisó.

Jo, amb esta promesa ja no podia negar-li res, veia que estava avançant alguna cosa en deixar el camisó, era l'única fins aleshores que em donava repassos sense camisó, i jo pensava que per entrar al cel... no cal morir!

Però va arribar al castell un trobador d'aquells que tenen més retòrica que vergonya i en dos dies ja m'estava escalfant el llit, perquè jo ja dormia sense camisó.

Una nit es va presentar el meu marit el cavaller, que no va demostrar ser tal. Perquè això no es fa: un cavaller que es pree es fa anunciar, per exemple, donant dos cops a terra: "el Marquès d'Aigües-Vives!". Però ell no ho va fer i al veure'ns al llit (no sabré mai si va ser per les banyes o perquè no portava el camisó posat) la qüestió és que ens va enfilars als dos amb la seva espasa com si fórem un punxo morú.

Així va ser com vaig passar a millor vida, i gràcies a la meva donzella que em va embolicar amb un sudari sense el camisó, alguna cosa havia avançat.

3ª vida

L'altra vida i l'altre marit ja no va ser el mateix pel que a la riquesa es refereix. Ell era un hidalgo vingut a menys, que mantenia els criats amb prou feines, ja que sempre estava amb batalletes.

I sort a un cosí seu que en un moment donat es va posar a la banda dels vencedors.

Però este marit meu es va entestar a estar a la banda del seu senyor fins al final, sense adonar-se que si eren derrotats ell quedaria en la misèria.

Mira com el seu cosí a l'adonar-se de la situació es va posar a la banda dels vencedors.

Però el meu marit com era imbècil apa, fins al final!, sense pensar en la seua doneta, i així ens va, i sort al seu cosí, que encara que és vegetarià s'ho cobra en carn -això sí, amb el camisó posat, no siga que se'n vaja de la llengua.

Com va tornar derrotat vam haver de fer una reestructuració de la servitud de la casa, al meu càrrec només va quedar una mestressa de claus, quatre lacais i un capatàs.

Ell al seu costat sempre tenia a quatre finolis i a mi em tenia més sola que la una, havia de ser el capatàs el que em consolara. Sort que este era un mestre. Em feia unes lliçons i uns repassos que anaven de l'A a la Z. Jo, com el meu cor és tan ample, totes estes lliçons els les donava als criats però amb el camisó del trau baix del melic posat.

El "hidalgo" feia la vida en l'altra ala de la casa amb els seus xavals finolis, mentre jo era a xaixa amb el meu capatàs i accessoris.

Però una nit no sé per què, va entrar a la meua habitació i em va agafar sense el camisó quan el capatàs m'estava donant una magistral lliçó d'anatomia; no es va enfadar per la lliçó del capatàs sinó per no dur-lo posat, doncs va dir: -SENSE EL CAMISÓ NO! Això a mi em va saber molt greu, per a ell no valia res -jo que era una mestra repartint classes.

Així que em vaig armar de valor i li vaig posar quatre gotes de cianur al cafè i d'esta forma se'n va anar a l'altre món l'imbècil del meu marit.

En l'enterrament jo aparentava estar molt trista amb el meu vestit negre i el meu vel, i amb el capatàs al meu costat, que el molt ladino no parava de sobarme el cul -cosa que no passava

desapercebuda als quatre ninots, que de tot allò eren els que més anaven a eixir perdent, perquè fins a ixe moment havien estat en la glòria.

Però la cosa no es va acabar ací: una nit que no tenia al meu mestre a la vora van entrar els quatre finolis en la meua alcova i llevant-me el camisó es van muntar amb mi una orgia d'estes d'un parell de collons. Jo estava acostumada a una lliçó cada nit però ells en una sessió em van repassar tot l'abecedari i va ser massa per al meu cos i per culpa d'això vaig estirar la pota.

Una altra vegada me n'anava a l'altre món per culpa del camisó, no sé fins quan m'ha d'amargar la vida.

4ª vida

Els meus pares eren molt devots i com no podia ser d'una altra manera porte el camisó posat.

Els tenien una mica d'hisenda, però a poc a poc es van quedar sense res.

Ja es va encarregar el capellà de torn de deixar-los més nets que Sant Paulí.

L'únic que els quedava era jo i valia poc perquè era dona. Així que el capellà es va oferir a buscar-me un marit i si pot ser amb la butxaca plena per així poder ell seguir xuclant del pot.

Vaig intentar revelar-me perquè estava enamorada del moliner, que si bé no m'havia tret mai el camisó, jo sí que estava disposada a que me'l llevara.

Però els meus pares em van amenaçar amb ficar-me a monja, dient-me que era una mala filla i que escollira, o casada o a la clausura. Jo vaig acceptar casada, perquè en la clausura no podria veure al moliner.

El de la coroneta em va buscar un senyor feudal vidu i sense fills, o siga que era un partit ideal (per al capellà, s'entén).

Els meus pares estaven en "babia", ells només volien estar en pau amb Déu i amb el vivaldes del capellà, jo no comptava per a res.

Em van casar amb el senyor feudal que de tan gros que estava ni se la veia i la tenia més morta que Tutancamon, ell només gaudia veient-me amb el camisó posat, de la resta res de res. A mi això em venia de perles, sempre que podia me n'anava a buscar al moliner amb l'excusa de moldre una mica de blat, però el que em molia era ell, que em deixava amb les cames tremoloses.

El capellà es va assabentar de les meues trobades amb el moliner, i com sabia que si això arribava al feudal se li acabaria el xollo, em va amenaçar amb explicar-li-ho als meus pares.

Jo no volia que els meus pares patiren i això el retoret ho sabia.

També em va dir que havia de confessar-me, si no la meua ànima estava en pena i vaig accedir a fer-ho.

Ell em preguntava tots els detalls:

-Què, amb camisó o sense camisó?

Jo li deia que sense camisó i ell es posava les mans al cap:

-Filla meua, això és un pecat molt greu. Però una sola vegada i amb camisó, no?

-No pare, no, tres o quatre al dia i sense camisó!

-Sant beneït, quina luxúria! -va dir quequejant i vermell com una tomata. -Això per poder perdonar-ho ha de participar Déu, i com jo sóc el seu representant a la terra... I per quedar neta de pecat ha de ser ara.

-Pare, però amb camisó o sense camisó?

-Sense camisó, filla, sense camisó.

Vaig avançant alguna cosa respecte al camisó, però tot el que em passa està relacionat amb ell, no sé quantes vides he de passar per no veure'l ni en pintura.

5ª vida

En totes les meves vides he passat per tot: des de ser reina i tenir palau a ser senyora de cavaller amb castell, senyora d'hidalgo amb mansió i esposa de feudal amb casalot.

Ara en esta altra em veig fent una prova per ser criada; les voltes que dóna la vida!

Els meus pares tenien dos fills homes, i jo, com llavors les dones no teníem cap valor, només valia per procrear, i ... amb el camisó posat.

Es va casar el fill de l'apotecari amb una refinada dama, un milindrinqui, filla de papà. El primer que va demanar al seu marit és que li buscara una criada. I van pensar en mi.

Però havia de passar una prova, anem, com si fóra un càsting.

Allà que em veig assetjada a preguntes, que si sabia planxar, cuinar, apedaçar la roba etc. etc., i que si portava camisó; jo vaig dir a tot que sí i perquè no hi haguera dubte sobre el camisó em vaig alçar la faldilla i els el vaig ensenyar. Ella el va mirar, però l'apotecari no ho va veure, perquè la seva vista estava clavada a les meues cames.

Vaig passar la prova i després vaig saber que, en el que més havia puntuat era en el camisó, en esta ocasió per a alguna cosa m'havia servit.

Com he dit abans ella era una filla de papà, i educada a la manera antiga, per tant també portava el camisó i si el marit havia de donar un tret, havia de ser amb ell posat i de tant en tant; ell com era un gran tirador no va tardar gens a buscar-se una diana, que jo gustosament li vaig oferir.

Ella era de missa i comunió diària. I per tant ella a missa i mentrestant ell pegant tirs i jo amb la diana preparada.

Ara i adés un descans, i ens preníem un reconstituent que ell preparava. Com era apotecari sabia posar-li la dosi necessària.

Però la molt eruga no sé com es va assabentar dels tirs del seu marit, que ens va canviar el reconstituent per un beuratge que ella va preparar i entre tir i tir ens vam quedar adormits i no vam despertar més. Però això sí: com-penetrats.

A partir d'aquell moment ja em vaig plantejar llevar-me de damunt el maleït camisó, tant físicament com mentalment.

(I mitja)

Els meus pares em van enviar a estudiar a la universitat.

La meua mare em va preparar la roba i em va dir que havia de portar el camisó posat i un altre de recanvi, jo vaig acceptar el que ella em va dir.

Però a l'hora d'estar al tren me'n vaig anar al bany i ¡ camisó fora!

Tota la meua estada a la universitat va ser sense camisó i sense res baix, o siga, a pèl.

Quin alleujament va trobar el cos sense esta peça!

El vent recorria tots els racons de la meua persona quan m'asseia a les escales de la universitat. Com es recreaven mirant els estudiants!

A mi estudiar m'importava un rave, jo el que volia era viure la vida, però clar, eren tot suspesos.

Els meus pares es van assabentar i em van dir que a l'acabar el curs a casa. Però jo no estava disposada, perquè em veia altra vegada amenaçada pel camisó.

Així que em vaig proposar buscar-me un nuvi, però no havia de ser un qualsevol, havia de ser un amb la butxaca plena i fàcil de dominar.

No vaig tardar a adonar-me que hi havia un que passava moltes vegades per baix de les escales, i em vaig dir: este podria servir-me, però abans m'he d'assabentar de com està de "money", i els meus esbrinaments van donar un resultat positiu: tenia perres el "tio".

Així que li vaig posar les caramboles a ous -com al rei aquell-, i en un mes ja érem nuvis.

Ho vaig dir a casa i per part d'ells encantats, una despesa menys.

Al "càndid" que li vaig tirar el guant, la lluna que li demanava la lluna que em donava. Li vaig dir: un apartament a vora mar: el millor; un cotxe: un cotxe.

Un dia ja de casats es presenta il·lusionat dient-me que em porta un regal, i que com sempre vaig a pèl i estem a la vora de la mar, té por que em refrede i és per això que m'ha comprat un camisó. Em vaig alçar com si tinguera un ressort a les cames i li vaig dir: Este paquet te'l fiques a on et càpia, i si en esta casa entra un altre camisó o només s'anomena, te'n vas de la casa o em quede jo; estaríem bons, amb el que jo he passat amb el maleït camisó!